

privat klinik eller et privat hospital inden for landets grænser, overfører vi pengene til udlandet, så du hurtigst muligt bliver behandlet.

Så er det problem løst! Og det siger jeg især til de partier – og det er måske de mere venstreorienterede partier – der kører meget på kapacitetsproblemerne.

Så der er faktisk ikke store problemer i det. Men der er kæmpeproblemer med, at det flertal, der i dag er her i Tinget, og som har været her i alt for mange år, intet har gjort for at få det offentlige sundhedsvæsen til at fungere optimalt. For hvorfor har der aldrig været flere, der har meldt sig ind i Sygesikringen Danmark, end der er i dag? Selvfølgelig fordi borgerne er meget utilfredse med den behandling, de kan forvente at få i det offentlige regi.

Og derfor bliver vi altså nødt til at forholde os til virkelighedens Danmark, og det er faktisk sådan, at vi ikke kan leve op til det, som borgerne kræver af os her i Folketinget, nemlig at de kan komme til hurtigst muligt.

F.eks. støttede Folketingets flertal allerede i 1988 et dagsordensforslag fra Fremskridtspartiet, der gik ud på, at der maksimalt måtte være 3 måneders ventetid til hospitalsbehandling. Men hvad er der siden sket? Stort set intet! Ventelisterne er ikke blevet mindre – tværtimod.

Og jeg synes, det er værd at mærke sig, at man var enig i principperne, men hvad har man gjort fra de skiftende regeringers side, ikke kun den nuværende med Socialdemokratiet i spidsen – det er ganske rigtigt – men også den tidligere, borgerlige? Der har man jo helt klart hver gang sagt: Nu forhandler vi noget på plads med Amdrædsforeringen, for nu skal der altså skæres igennem, nu skal vi have de ventelister væk! Men trods det er der ikke sket noget. Nej, i stedet taler man om så mange andre ting, om kulturen osv. Men hvad er det værd, når helbredet ikke er i top?

Og ud over at det drejer sig om, at patienterne hurtigst muligt skal i behandling, er det jo også sådan, at der inklusive sygedagpengene bruges kæmpemæssige økonomiske ressourcer på det område herhjemme, for det er klart, at jo længere en patient står på venteliste, desto mere medicin skal den pågældende patient have, og den er også tilskudsberettiget, og desto længere tid tager det også at komme på benene igen, og så skal den pågældende patient eventuelt på rekreationsophold osv. bagefter, fordi den pågældende har gået i for lang tid, inden vedkommende blev behandlet, og det koster også

ekstra for det offentlige. Så det er og bliver i bund og grund en utrolig dårlig forretning at have medborgere på venteliste.

Men hvis man ser bort fra det økonomiske, er det primære naturligvis – i hvert fald for Fremskridtspartiet, men det går jeg ud fra at alle er enige i – det rent medmenneskelige aspekt i denne sag, og her tror jeg, alle vi sundhedsordførere her i Tinget kender til daglige opringninger fra forskellige patienter om, hvor dårligt de bliver behandlet af det danske sundhedsvæsen.

Men det, der er galt i den forbindelse, er bare, at først når hr. eller fru Jensen henvender sig til en folketingspolitiker, sker der noget, for så henvender den pågældende folketingspolitiker sig til systemet, og så kan den pågældende patient pludselig – sådan som jeg oplevede det for et par uger siden, da en patient henvendte sig til mig – godt blive indskrevet og komme i gang med behandlingen, og det kan jo ikke være rigtigt over for de svageste, som måske er nervøse eller ikke kan formulere sig og derfor ikke kan sætte sig ned og skrive et brev eller tage telefonen og ringe en folketingspolitiker op. Det kan da ikke være rigtigt, at de mennesker, som jo har det hårdt nok i forvejen, ikke kan komme til, og at det kun er dem, der råber højest, der kommer til.

Vi må altså gøre noget for, at vores sundhedsvæsen kan blive bedre, og det, som Fremskridtspartiet har foreslået i dag, er altså en af de ting, som jeg mener kan forbedre situationen.

Men jeg er da klar over, at der måske vil opstå problemer med hensyn til kapaciteten. Jeg siger ikke, at der gør det, men meget kunne tyde på det, for det er jo rigtigt, at vi ikke har nok læger herhjemme, og at der skal uddannes flere – det er vi enige med Enhedslisten i – men det kræver jo både tid og penge at uddanne flere læger, og desværre er situationen jo ikke til det i dag, og og derfor bliver vi altså nødt til at gøre, hvad vi kan, også ved at tillade patienterne at komme i behandling i udlandet. Sådan er situationen altså desværre i Danmark i dag.

Det skal selvfølgelig ikke være noget, man er tvunget til, men man skal i hvert fald have tilbudet. Og jeg håber, at det rent medmenneskelige perspektiv kommer til at veje tungest, og så må vi bagefter se på kapacitets- og ressourceproblemerne. Men lad nu det kommunale selvstyre fungere ved, at den enkelte kommune får lov til at benytte sig af den mulighed, jeg her har skitseret. Og så må man fra regeringens